

нася на невѣстата новъ подарѣкъ: китка трандафилъ, направена отъ сребро и ситни елмази. Мария я приема съ благодарностъ и я закичва на рамото си. Следъ това се оттегля съ дамифѣ си, за да облѣче латинскитѣ одежди, които сж донесени за нея отъ Константиновградъ.

Следъ малко се явява отново предъ смаянитѣ люде.

Ако въ тежковезаната широка туника и диплеста намѣтка, Мария изглеждаше тъй нѣжна, съ права и висока снага, сега, въ тугинската носия, тя поразява окото съ чиститѣ и гѣвкави линии на талията и раменетѣ. Надъ гладка туника отъ бѣлъ сатенъ, съ дълги тѣсни рѣжави, тя е сложила жълта яksamитена, прилепнала въ тѣлото, руба, съ широки спускащи се до земята рѣжави, подплата съ синя коприна. Тѣсно коланче съ златни халки състава кръста ѝ, като очертава още по-ясно чудната стройност на кръжката снага. Отъ лѣво, на коланчето виси чангичка отъ сърмена мрежа. На главата си тя е закрепила низка и плоска кръгла шапчица, надъ която е метнато тънко синьо було, което минава край бузитѣ и подъ врата. Дългитѣ плиткитѣ сж спуснати на гърба ѝ, излъчващи тежѣкъ коприненъ блѣсъкъ.

Въ душата на трузера Бернаръ д'Аренъ почва да звучи тънѣкъ стихъ, преплетенъ съ звезденъ трепетъ и сънна тѣга. Никжде, никжде, въ никой кастель не бѣ видана до сега по-дивна любавица.

— Сбогомъ!

Родината, близкитѣ, другаркитѣ — всичко бѣ останало задъ нея.

А тамъ, край Евксина, край бурното, невѣрно море, младъ момѣкъ стоеше затворенъ въ недостѣпна кула, загледанъ цѣлъ день въ отминаващитѣ рибарски кубери, чезнещъ отъ мѣка и копнежъ...

Мария затвори за мигъ очи. Сякашъ нѣщо се скѣса въ нея. Всичко бѣ свършено. Нищо не можеше да се върне. Нищо не оставаше отъ чуднитѣ дни на първата пламенна младостъ — освенъ каменната умраза, която тежеше на сърдцето ѝ.